

[Erik Eriksen.]

byggeriet var stigende, investeringerne og opsparingen gjorde gode fremskridt.

Jeg må derfor bebrejde den nuværende regering, at den ikke så det som en altoverskyggende opgave at forvalte denne arv bedst muligt. Den kom til magten efter to valgkampe med løfter om alt og til alle. Løfterne kunne ikke holdes, det vidste enhver i denne sal, og derfor måtte det gå galt. Med løfterne forsvandt tilliden.

Jeg vil blot minde om, at den socialdemokratiske regering ikke var tilfreds med at finansiere boligbyggeriet gennem salg af statsobligationer. Den satte salget i stå og skaffede i stedet pengene gennem overtræk på finansministerens konto i nationalbanken. Det drejede sig om adskillige hundrede millioner kroner, så mange, at vor økonomi blev slået ud af balance.

Tilsvarende vanskeligheder, som den liberale regering overtog dels som følge af Koreakrigen, dels ved ministeriet Hedtofts valutaunderskud, skyndte den nye socialdemokratiske regering at skaffe sig på halsen ved sin egen politik. Det er forskellen.

I de følgende år udviklede den danske økonomi sig i skærende modstrid med fremgangen i det øvrige Europa. Skønt verdensmarkedets priser var så nogenlunde i ro, førte den socialdemokratiske regering an med nye hjemlige prisstigninger. Lønningerne steg i takt med priseniveauet, og valutareserverne faldt med faretruende hast. Resultaterne af tre års sanerende politik blev i virkeligheden slået over ende i løbet af tre fjerdingår.

Det blev hurtigt klart, at den nuværende regering nødtigt ville gribe ind mod denne udvikling. Den stillede i stedet for krav til oppositionen om, at den skulle komme med forslag til at modvirke følgerne af den politik, vi stedse havde advaret imod.

Resultatet blev fra efteråret 1954 og frem til foråret 1955 en serie indgreb, som udviklingen tvang regeringen til. Jeg vil ikke bestride — det kunne ikke falde mig ind — at disse forlig under andre omstændigheder kunne have hjulpet os over vanskelighederne, men fra oppositionens side følte vi os forvisset om, at de ikke ville hjælpe. Ministeriet H. C. Hansen havde nemlig meget, meget tydeligt vist, at det ikke

ønskede at omlægge sin politik. Derfor måtte vi, og det var også vor pligt som opposition, sige nej til disse forlig, og vi måtte i stedet kræve regeringens afgang.

Udviklingen har til fulde bekræftet rigtigheden i vort standpunkt. Den socialdemokratiske regering er gået med til indgreb, fordi den følte sig tvunget dertil, men den har ikke ændret sin politik en tøddel. Den kurs, der førte os ud i vanskelighederne, er ikke ændret; vi har stadig levet til den yderste grænse af vor evne, ja, vel mere end det. Vi har levet i et socialdemokratisk håb om, at alt nok vendte sig til det bedste. Vi fik ingen reserver sat til side, så vi kunne ride en storm af. Nu har vi stormen, og dermed har vi vel også den socialdemokratiske politiks sammenbrud.

Industriproduktionen var ved årsskiftet kun lidt større, end da regeringen tiltrådte. Beskæftigelsen var nogenlunde den samme, eller sagt med andre ord: arbejdsløsheden var steget ikke så helt lidt, når hensyn tages til befolkningstilvæksten. Jeg kan her ikke lade være med at sige til det ærede medlem hr. Bundvad, at tal kan jo bruges på mange måder, men jeg synes ikke, det ærede medlem kan bruge arbejdsløshedsstatistikken på den måde, han gjorde. Det er rigtigt, at arbejdsløsheden steg fra 1951 til 1952 — det måtte den gøre som følge af den sanerende politik, der måtte føres — men det ærede medlem skulle oplyse, hvordan det gik med beskæftigelsen i den sidste del af den forrige regerings periode. Hvis det ærede medlem vil stille det op på den måde, se, hvordan beskæftigelsen var, da regeringen tiltrådte, og da den gik, anlægge det synspunkt for begge de to regeringers vedkommende, har jeg for min part ikke det mindste at klage over.

Investeringerne var altså ved årsskiftet gået voldsomt tilbage, fordi opsparingen havde de slettest tænkelige vilkår. Rentniveauet, som det var så afgørende for regeringen at sænke, var i stedet steget til rekordhøjde. Valutastillingen var forringet med op mod 700 mill. kr., priserne var steget med en sjettedel — det er vel noget nær vesteuropæisk rekord — og omkostningsniveauet var øget så meget, at vor konkurrenceevne var stærkt forringet.

På denne baggrund er det forståeligt, at